

[Melchior]

indkalde arbejdsmarkedets parter til drøftelse af yderligere problemer, som ganske rigtigt ikke er løst ved dette lovforslag, men som trænger sig på, og her vil spørgsmålet om større bevægelighed på arbejdsmarkedet, altså en opblødning af de stive faggrænser, ganske givet indgå sammen med en række andre vitale problemer. Derfor er dette lovgivningsarbejde ikke en slutsten på dette meget vigtige arbejde, men dog en milesten af betydning på vejen, som det er godt at tage kending af.

Den væsentligste ændring i forhold til forslagets oprindelige udseende er vel nok, at 130 dages reglen, som det er nævnt af alle tidligere ordførere, nu vil bortfalde, således at selvstændige erhvervsdrivendes ægtefæller bliver ligestillet, således at diskrimineringen over for dem bortfalder.

Jeg kunne ikke undgå at bemærke, at hr. Kaj Poulsen straks omtalte dette som »vi har nu sørget for«, og det er da rigtigt, at hr. Kaj Poulsens parti er et af de partier, der deltager i dette forlig. At det nu lige er hr. Kaj Poulsen og hans parti, der har sørget for det, er nok at tage munden lige lovlig fuld. O.k., vi kan dele fadderskabet lidt forskelligt.

Flere har nævnt, at de har stillet eller ville have stillet ændringsforslag i så henseende. Jeg ville være en skidt karl over for min gruppe, hvis jeg ikke nævnede, at CD har fremsat et specielt forslag til folketingsbeslutning netop om dette emne. Datoen, det er fremsat, er den 6. februar 1979, og lovforslag nr. L 150 kom til første behandling den 14. februar, altså otte dage senere. Imidlertid skal jeg være den første til at erkende, at det radikale venstre allerede for år tilbage har peget på dette problem, og jeg tror nu nok, at de to lidt større partier i firkløveret af forligspartier her godt kan give en reverens til det radikale venstre og til centrumdemokraterne for, at det var de to partier, der fik dette gennemtruffet nu.

På den anden side skal vi så gøre en tilsvarende reverens for arbejdsministeren og hans parti – en smule mindre for venstre, som var fnysende arrigt afvisende, da CDs forslag kom til behandling første gang – for, at man sagde: o.k., vi har længe været klar over, at dette er forkert, og hvis I vil hjælpe os med at finde pengene, så er vi parate til at gøre det her og nu. Jeg vil anerkende, at arbejdsministeren ikke kom med en eller anden

løfteparagraf om den 1. januar eller den 1. april eller den 1. juli næste år, men her og nu. Det er en meget stor gevinst både af moralsk art og af praktisk art, og det takker vi for, og det er vi tilfredse med.

I denne forbindelse har jeg et detailspørgsmål til arbejdsministeren. Det vil jo nu blive sådan, at de, som er faldet for 130 dages reglen inden lovens ikrafttræden, bliver sluset ind igen, men det er således, at der findes en hel række personer, som skylder ganske betragtelige beløb. De skylder dem, fordi de ikke har været opmærksomme på, at de kunne bringe sig i denne situation. Mens de betalte deres bidrag til arbejdsløshedskasserne, har de ikke vidst, at de var i en særlig situation, fordi deres ægtefælle driver en eller anden form for selvstændig virksomhed, og der er en række ret tragiske sager dér, som endnu ikke er afgjort, eller hvor det altså er afgjort, at der skal betales.

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om han i dag kan tage stilling dertil, ellers kan vi få det at vide ved tredje behandling eller senere, altså gerne et tilsagn om, at han vil undersøge med positivt fortegn, om han i cirkulærereform eller på anden måde kan sørge for, at de mennesker, der her er i alvorlig klemme, hjælpes. Vi havde i udvalget bl. a. en dame, der fortalte om en hustru til en vinduespudder – og vinduespudderen er altså selvstændig erhvervsdrivende – at hun skylder nu nogle tusinde kroner, som man forlanger af hende med tilbagevirkende kraft. Dette og lignende eksempler må forekomme helt urimelige, og jeg håber, arbejdsministeren vil være at få i tale her.

Det punkt, hvor vi har givet os mest, er A-kassernes størrelse. Dér kunne man fra første behandling den 14. februar 1979 med nogen succes citere, hvad jeg sagde, og skyde mig det i skoene. Men den leg ville jo kun være morsom, hvis man fastholder, at det er et partis pligt også ved anden og tredje behandling i alle dele at have samme standpunkt som ved første behandling. Så kunne vi jo sådan set springe udvalgsbehandlingerne over. Så fraskrev vi os jo retten til at lade os oplyse. Vi fraskrev os retten til at blive klogere, og først og fremmest fraskrev vi os retten til at indgå kompromiser og altså give noget for at få noget, og ingen af disse retigheder vil mit parti fraskrive sig.